

»Vi synes, det er en beskeden gestus til de hædersmænd, der på en eller anden måde engagerede sig i kampen for Danmarks frihed.«

Han var klar over, at det var en beskeden gestus, og hvorfor skulle man ikke give en flot gestus, spurgte jeg så. Jamen han havde andre ideer: Man kunne gøre noget for 5. maj-kollegierne eller andre ting, og det hilste jeg med glæde og opfordrede ham til, og det er altså på side 3528 i Folketingets forhandlinger fra den 23. februar 1995:

»Men jeg glæder mig da til at se nogle forslag fra Det Konservative Folkeparti af dem, som hr. Stefan Rasmussen omtalte; så vil de da sikkert møde overordentlig stor velvilje herinde i salen.«

Har vi set et sådant forslag fra Det Konservative Folkeparti? Ja, man er altså ikke til stede, man er ligeglad med sagen, og man blæser på sagen. Men vi har ikke set sådanne forslag, fordi De Konservative synes, at en beskeden hæder – med deres egne ord – er mere end rigelig til de mennesker. Jeg siger bare: Øv!

I vor gruppes behandling af lovforslaget forud for denne førstebehandling var der overvejende stemning for at hilse forslaget med samme respekt, som vi gjorde i fjor, og det er der ikke noget nyt i. Der vil også være nogle af gruppens medlemmer – jeg kan ikke i dette øjeblik sige nøjagtig hvor mange – som vil stemme sammen med Enhedslisten og SF, og jeg går ud fra, at mange vil forstå det, og at ingen vil føle sig trådt over tæerne.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lovforslaget, som SF og Enhedslisten har fremsat, handler jo om et område, hvor vi normalt mener fra Dansk Folkepartis side, at Folketinget bør samle sig i en fælles forståelse. Det gjorde man også sidste år, hvor der var enighed om at stemme for den forhøjelse af hædersgavebeløbet, som fandt sted, og sidste år var medlemmerne af Dansk Folkeparti med til at nedstemme et forslag, som i meget høj grad lignede det, der er til behandling i dag.

Men det er klart, at når der fremsættes et lovforslag, skal vi også tage stilling til det, og som udgangspunkt er vi enige med socialministeren i, at det er umuligt at sætte en pris på den anerkendelse, samfundet bør yde til krigens modstandsfolk og deres efterladte. Men alligevel er det klart, at for dem, der modtager beløbet, er beløbets størrelse i en eller anden forstand også udtryk for den anerkendelse, samfundet giver,

for ellers er det jo rigtigt, som hr. Arne Melchior siger, at man kunne have uddelt et diplom i stedet for.

Man må se i øjnene, at værdien af det beløb, de pågældende modstandsfolk og de efterladte modtager, i meget, meget stor udstrækning er udhulet til det nærmest uigenkendelige i forhold til det, der var udgangspunktet efter krigen, og derfor mener vi, man bør ændre det niveau, udbetalingerne har i dag. Vi mener faktisk, at en fastholdelse af det niveau, man lagde sig på sidste år, men som var en engangsførhøjelse, vil være en ekstra erkendtlighed og en ekstra markering af det almene samfunds anerkendelse af disse menneskers og deres efterladtes indsats.

Derfor vil vi fra Dansk Folkepartis side støtte SF's og Enhedslistens lovforslag, og vi vil stemme for forslaget, når det kommer til tredjebehandling her i salen. Vi mener, det vil være fortjent over for dem, der var med, og dem, som bliver hædret på denne baggrund, og vi gør det specielt med udgangspunkt i, at vi mener, at værdien af det nuværende beløb i udpræget grad er udhulet i forhold til den værdi, det havde i starten.

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil starte med at takke ordførerne for en modtagelse af forslaget, som i hvert fald er lidt mere åben i forhold til det, vi så i foråret 1995, da vi diskuterede spørgsmålet.

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget om hædersgaver i foråret 1995 var det min fornemmelse – og det kan man også høre på det, der bliver sagt her – at der var en del partier og politikere, som i virkeligheden godt kunne forstå den problemstilling, vi tog op fra Enhedslistens side. Men af forskellige grunde følte man sig bundet af et forlig om forløbet af 50-års-festlighederne. Det skulle se pænt og ordentligt ud, og så kunne man ikke rigtig træde ved siden af.

Jeg synes ikke, det overhovedet er rimeligt, at man på den måde lader det officielle Danmark ride på ryggen af modstandsbevægelsen og ligesom lægger låg på og laver sådan et pænt arrangement. Man bør se på substansen i det, vi lagde frem. I årene efter krigen oplevede man jo, at indsatsen fra mange af dem, der kæmpede, blev gjort til skamme, ligesom de samtidig måtte se, at det hædersgavebeløb, de havde fået, til stadighed blev forringet. De to ting tilsammen blev af mange modstandsfolk betragtet som et udtryk for manglende accept fra samfundets